

бледнѣлъ и не знаелъ какво да прави, а бошняцитѣ запитвали Раковски да застрелятъ ли провинениятъ или да го намушатъ съ щиковетѣ на пушкитѣ си, Стефанъ Караджа, който билъ тамъ, скочилъ предъ Раковски и му викналъ: „Това не бива да стане, войводо! Ние тукъ дойдохме да се биемъ за свободата на поробеното си отечество, а не да се избиваме единъ други! Ако ти оставишъ да застрелятъ В. Друмева, знай, че азъ ще бъда първиятъ, който ще грабна една цепеница отъ складиранитѣ дърва и ще ти разцѣпя главата!“

Раковски се вразумилъ, но това предизвикало остра разпра, следъ която Стефанъ Караджа, В. Друмевъ и Никола Шоповъ и други се отдѣлили отъ легията на Раковски. Къмъ тѣхъ се присъединили и други триста-четиристотинъ души македонци, които не искали да търпятъ Раковски и тръгнали съ своя водител Дѣдо Илю. Той събралъ недоволнитѣ и заминалъ за Крагуевацъ.

Скоро инцидентътъ въ Бѣлградъ билъ уреденъ между сърби и турци. Раковски останалъ съ малцина легионери. Смѣлото застъпничество на Караджата му спечелило всеобщата почитъ на всички българи, но Раковски останалъ огорченъ и дълго време не могълъ да му прости.

Както се знае по-късно, българската легия била разпусната и Караджата съ разбити

ОБЩА БИБЛИОТЕКА - ТРИНСКО